

Fénysugár

Evangeliumi hitébraztó és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Mások sikerei.

(Filippi 1 : 15 - 20.)

Kaint semmise bántotta volna, ha az áldozat bemutatása alkalmával Ábel is úgy jár, mint ő. Nem könnyebb-e saját sikertelenségeinket elhordozni, mint mások sikereit? Azt megértjük, hogy Lábánt izgatta Jákob sikere a pettyegetett és nem pettyegetett bárányok körül. Dávid sikerei is méltán nyugtalaníthatták a trónját féltő Sault. De azt, hogy Isten gyermekei egymásra féltékenykedjenek s ne tudják elviselni egymás sikereit — az valami borzasztó!

A száz juhos gazda megtalálta az egy elveszettet. Sikere nyomán az örvendezésre úgy kell felszólítania szomszédait és barátait; de nem tudjuk, hogy milyen eredménnyel. Csak azt tudjuk, hogy a tékozló fiú Atyja nem tudta egyszerre rávenni nagyobbik fiát, hogy a kisebbik hazatérésének sikerén örüljön. Csak azt tudjuk, hogy néha nagyobb visszhangot kelt egy öröm a mennyben, mint a földön, csak azért, mert mi jobban kaphatók vagyunk sírni a sirókkal, mint örülni az örülőkkel.

Van idő, mikor azzal nevel az Úr, hogy végig kell néznünk mások sikereit. Pál fogságban van. Ez a sikereiért annyira irigyelt szolgája az Úrnak félre van téve s arról értesül, hogy éppen azalatt mások több sikerrel hirdetik az evangéliumot. Ő örül. Már ez is csodálatos. Látszik, hogy nem azok közé tartozik, akik csak annak tudnak örülni, hogy a lelkek „nekik“ engednek. Tisztában van azonban azzal is, hogy egyesek vissza akarják adni a kölcsönt, némi versengés, irigység tüzei őket — óh, borzasztó, hogy ilyen is lehetséges — prédikálni a Krisztust. És Pál? Aki oly sokat adott a munka szentségére, aki tudta, hogy szénát és pozdorját is lehet építeni a fundamentumra — az ő megértő s legkedvesebb gyülekezetének úgy írja, hogy örül, sőt örülni is fog. Azt gondolod, hogy Pál szíve nem ismerte a kísértéseket mások sikereivel kapcsolatban? Igen, csakhogy ő ezzel szemben is felkiáltott: „Óh én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem?“ És megtalálta ezzel szemben is az erőt Krisztus vérében. — Ezt tanácsolom Néked is Testvérem. Ne palástolj, ne kertelj! Leplezd le magadat legközelebbi testvéreiddel szemben jelentkező irigységedben. Bár a szívünk ily rút, az Úr kész volt önmagát adni oda értünk. Az így leplezett szívünket vigyűk a Bárány vére alá. A Kereszten, ezen a látszólag legnagyobb „sikertelenségen“ szabaddá lehetsz mások sikereivel szemben s nem fog vádolni egykor odafenn annyi örömmel, mert hogy nem vettél bennük részt, mint kellett volna, ideleenn. G. A.

Ilonka testvér.

Hogy lássák, megtudják, eszükbe vegyék és megértsék mindnyájan, hogy az Úrnak keze mivelte ezt.

És. 41 : 20.

Mily gazdagság árad felénk ebből az Igéből. Felelet sok kérdésre, magyarázat sok emberi ész előtt megérthetetlen problémára. Kulcs, melynek segítségével belenézhetünk egy élet titkába, de amely megvigasztal akkor is, amikor megállít bennünket a halál.

Miért kérdezzük, amikor ott ül mosolygva az asztalnál és végzi a mindennapi munkáját? Miért tud mosolyogni, akkor is, amikor más gondtelt arccal hajolna a pénztárkönyvek fölé, amelynek betűi, számai újra és újra csak az mutatják, hogy a kiadás nőttön nő és nincs arányban a bevétellel. Mosolygó szeme mélyebbre tekint s látja a pénztárkönyv holt betűi mögött is azt az Igét: „Jól tudja a ti Mennyei Atyátok”. Az Úr megenged nehézségeket, próbákat... hogy a kibontakozásból

lássák, hogy az Úrnak keze mivelte ezt.

„Hogy lássák, megtudják és eszükbe vegyék”... Amíg testi egészsége megengedte, ment vasárnaponként ki a munkába és bizonyoságot tett kicsinek, nagyoknak az Úr kegyelméről, megváltó szeretetéről. Szeme csillogása, arca ragyogása egy vágyat fejezett ki, egy kívánságot árult el, hogy megtudják.

Nemcsak az Igét vitte azoknak, akiket az Úr rábizott, hanem hordozta is azokat imádkozó szeretettel. Hordozta a mindennapi élet különböző munkája közt akkor is, amikor a betegség kivette őt a megszokott munkájából, hordozta őket csendesen, odaadó hűséggel. Szenvedések tüzeiben kipróbált hite még alkalmasabbá tette arra, hogy felfelé mutató jel legyen annak, aki megingott, megtántorodott, vagy vigaszra, segítségre szorult. Elég volt sokszor csak benézni a kis ház ablakán és látni szelid mosolyát, hallani szerető, komoly szavát, hogy azok, akik odamentek „eszükbe vegyék” azt, amit elhomályosított előttük az ellenség, hogy eszükbe vegyék az Úr nagy szeretetét és szívük bűneit. Óh hány-szor-hány-szor mentünk oda a kis ablakhoz és üresen egyszer sem jöttünk el.

És azután ott láttam mosolyogni a halálos ágyán. Arcát a szenvedés mélyen felszántotta. Ott ült homlokán a halál bélyege. De a szeme túlárado fényben tündökölt, egy másvilágba nézve, ahol várt rá a pálma és a korona. És amikor az, aki a földön legközelebb állt a szívéhez fölé hajolva azt mondta neki, hogy: „Milyen jó, hogy találkozni fogunk,” — arcán túlvilági ragyogással mondta: „Egészen bizonyosan találkozni fogunk!” Fáradt, sovány keze még utoljára intett nekünk, ugyanúgy, mint mikor három héttel azelőtt elvitte őt a vonat Budapestre a klinikára, a gyógyulás boldog remény-

ségével. Az utolsó mosoly, az utolsó pillantás, az utolsó Isten hozzád. Azután elment, ahogy élt közöttünk, világosságot, fényt, meleget árasztva.

„Az igaznak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.”

Szívünk fájdalmára, szemünk könnyeire, az emberi ész számára megfelfejthetetlen miéltre a megásótt sírgödör mellett is ott volt a felelet, a vigasz: „megértsék mindnyájan, hogy az Úrnak keze mívelte ezt.”

Áldassék az Úrnak neve.

Dr. F. M. d. t.

Jelenetek Wrede Matild „a foglyok angyala” életéből.

Wrede Matild egy alkalommal egy életfogytig elítélt foglyot látogatott meg a cellájában.

Mielőtt belépett volna figyelmeztette az őr: „Ne tessék bemenni hozzá, rettenetes hangulatban van ma. Elhatározta, hogyha hallja, hogy a kulcs csikorog a zárban, a vizes korsója tartalmát ráönti a belépőre. Mi már megszoktuk az ő gonosz csinyeit.”

„Jó, hogy már megszokták” — felelte Wrede Matild — „nyissa csak ki az ajtót és lépjen be először maga és ha a korsó üres lesz, majd akkor megyek én.”

Az ajtó kinyílt, de a vizeszuhany elmaradt, a korsó már üres volt. Wrede Matild belépett és barátságosan üdvözölte a foglyot, az azonban nem viszonzta.

„Mit jelentsen ez?” — kérdezte Wrede Matild.

„Ma nagyon haragszom, nem akarok a kisasszonnyal beszélni. Tessék ma békében hagyni” — és keményen megfogva Wrede Matild karját, kitöltötte az ajtón. Csak annyi

ideje volt, hogy visszakialthatott az ajtóresen:

„Holnap visszajövök. Akkor talán majd szivesebben fogad.”

Amikor másnap W. M. belépett a cella ajtaján, a fogoly letörölte a port a székről és udvariasan kérte, hogy foglaljon helyet.

„Évek óta ismerem önt, kisasszony, de ma láttam meg, hogy valóban keresztyén.”

„Miért?”

„Azért, mert miután tegnap majdnem kidobtam, ma visszajött. Nem voltam én olyan haragos, mint amilyennek látszottam. Azt akartam látni, hogy a kisasszony megharagszik-e a rossz magaviseletem miatt és jelentést tesz-e az igazgatóságnál. És éppen ellenkezőleg ma sokkal barátságosabb, mint tegnap volt.”

* * *

Egy alkalommal mialatt W. M. beszélgetett valakivel, megszólalt a telefon.

„Halló, ki az?” kérdezte W. M.

„Itt L.”

„Melyik L.? Sok L.-et ismerek.”

„Ön ismer engem!”

„Az az L., aki becsapott egyszer?” Erre semmi válasz nem jött.

„Csak jöjjön, szívesen látom, legyen akárki. Ha az az L., aki becsapott, akkor legyen rá elkészülve, hogy először kikap. Ha nem az, akkor nem kap ki.”

Ez az ember cipész volt és miután a fogházból kikerült, W. M. egy pár cipőt adott neki javítani és pénzt is adott kölcsön. De sem a cipő, sem a pénz nem jött vissza.

Néhány perc múlva belépett L. „Szóval az az L., aki szidást kap” — mondta W. M. „Már két éve, hogy megcsalt és azóta nem mutatta magát. Üljön le és várjon, amíg visszajövök.”

Egy széket és olvasni valót adott neki. „Evvél az úrral még egy ne-

gyedőrai beszélni valóm van, azután beszélhetünk majd.“

Alig, hogy W. M. betette az ajtót megszólalt az az úr, akivel beszélgetett.

„Még sohasem láttam ilyen különös fogadtatást. És a legfurcsább, hogy nem felelt semmit sem. Azt gondolja kisasszony, hogy ez az ember bevárja itt a szidást?“

„Rosszul ismerném én a barátaimat, hogyha elmenne. Egészen biztosan tudom, hogy meg fog várni.“

Amikor W. M. befejezte a beszélgetést az illető úrral, L. még ott volt.

W. M. örömmel mondta: „Most látom, hogy más már, mint két évvel ezelőtt volt. Alázatosan és türelmesen várt az ígért szidásra. Felejtünk el mindent, ami történt és ne beszéljünk róla. Ülünk le és beszéljessünk.“

A férfi elbeszélte, hogy két év óta, amióta nem látták egymást, majdnem mindig fogházban ült.

Amikor elment L., Wrede Matild egy pár cipőt nyujtott át a következő szavakkal:

„Legyen olyan jó és talpalja meg a cipőmet. De ne felejtse el! Három nap mulva itt legyen a cipő!“

A kitűzött napon megjelent L. a gondosan kijavított cipővel.

„Köszönöm szépen“ — mondta W. M. „azt gondolja, hogy ezért fizessenek is?“

„Igen, azt gondolom.“

„És az adósságát mikor szándékozik megadni?“

„Ha majd jobban megy az üzlet“ — felelte L.

Megkapta a pénzt, búcsuzott és ment.

„Atyám!“

Egy jónódu falusi embernek csak egy gyermeke volt, akit minden vagyona örökösül szánt. Sok gondot és aggodalmat okozott neki ez

a gyermek, mert süketnéma volt. Bármilyen nehéz is volt az apának megválni a gyermekétől, kénytelen volt mégis a süketnémák intézetébe adni. Négy évig volt távol a fiú a szülői háztól. A süketnémák intézete nagyon távol volt a fiú szülőfalujától, úgy hogy egész idő alatt nem mehetett haza. Ezalatt a négy év alatt megtanult süketnéma nyelven beszélni. Amikor újra visszatért a szülői házba, kitérta a karjait és tisztán és világosan így kiáltott: „Atyám!“ — Apját mélyen meghatotta ez a szó és így szólt: „Ha nyolcvan éves leszek, sem fogom elfelejteni azt a pillanatot, amikor először szólított a fiam Atyámnak.“

Oh, milyen soká tart, míg megtanulunk beszélni a mi Mennyei Atyánkkal és először azt mondjuk, hogy: „Atyám.“

Mégis boldog.

A napokban együtt utaztam valakivel, akinek a barátságos arc-kifejezése feltűnt nekem. Nemsokára élénk beszélgetés fejlődött ki köztünk. Az útitársam elmondta, hogy milyen boldog a családi élete, van egy kis üzlete, ami nyugodt megélhetést biztosít a családjá számára. Különös örömet szerez neki az, mint mondta, hogy zenei tehetsége van és ha egy éneket hall, azt rögtön megtanulja. Egy keresztyén közösségben munkálkodik és bizonyoságot tett arról, hogy mindent, amit kap, a keresztyén hitének köszönhet. Megtalálta a lelke békességét az Úr Jézusban és áldja újra és újra Isten kegyelmét.

Jól esett egy ilyen boldog és elégedett emberrel együtt lenni. Ki volt ez a boldog ember? Elmondta élete történetét. Egy éves korában, 36 évvel ezelőtt teljesen megvakult. Azóta teljes sötétség veszi körül. De Isten világossága úgy bevilágított az éle-

tébe, hogy azóta csak áldani és dicsérni tudja Isten nagy kegyelmét.

Eszembe jutott ekkor egy másik vak ember, aki amikor valaki azt mondta, hogy milyen kemény és nehéz a sorsa, azt felelte: „Kemény sors? Oh, nem. Semmi áron sem cserélnék előbbi életemmel, amikor megvolt a testi egészségem és a két szemem világa. Amióta a külső világosságot elvesztettem, ismertem meg az én Megváltómat és azóta vagyok boldog és elégedett ember. Amit oda kellett adnom, sokkal kevesebb annál, mint amit az Úr Jézus adott nekem.“

A vak ember bizonyágtétele, anélkül, hogy sejtette volna, az Evangélium világosságát gyújtotta meg egy küzdő lélek előtt, akit körülvevett a kétség és hitetlenség sötétsége.

És elmennek a külső sötétségre.

Egy tehetséges, kedves és gazdag ember az iszákosság áldozata lett. Az egészsége megromlott, a reményei megsemmisültek, az akarata megtört. Súlyos szemgyulladást kapott és kénytelen volt orvost hivatni. Alapos vizsgálat után így szólt az orvos: „Ha az ivást nem hagyja abba, akkor hat hét alatt megvakul. Gondolkozzék rajta! Vak lesz egy életen át!“

A szerencsétlen hallgatott, mozdulatlanul ült és az arcát a kezébe temette. Majd megrázkódott és a pálinkás üveg után nyúlva így szólt: „Isten veled szép világosság, én az italt választom.“

Talán még ma!

1925 májusában egy előkelő londoni szálloda éttermében 200 nő és férfi, egy atheista irodalmi társaság tagjai, gyűlt össze. Whale György, az

elnök, gúnyosan és megvetéssel beszélt a Bibliáról megnyitó beszédében. És amikor a szavakat mondta: „Együnk és igyunk hát, mert holnap meghalunk“ — holtan rogyott le. Megrendülve hagyták el a jelenlevők a pazar termet.

Zionsfreund.

Keressétek az Urat . . .

Egy férfi résztvett Moody egyik összejövetelén. Ott meglátta egyik ismerősét és távolról intettek egymásnak. Egy év leteltével, mikor újból találkozott ezzel a barátjával, elmondta neki, hogy Moody textusát nem tudta többé elfelejteni, bármennyire igyekezett is szabadulni tőle. Volt közben a Rivieran, beutazta egész Európát, de az a textus nem távozott el tőle, míg arca nem borult és át nem adta magát az Úr Jézusnak. A textus ez volt: „Keressétek az Urat, mig megtalálható!“

Egy életbevágó kérdés.

Egy lelkész volt diáktársával találkozott az utcán és így szólt hozzá: „Bocsáss meg, de fel kell hívnom a figyelmedet egy kérdésre: Mit tartasz a názáreti Jézus felől? Milyen viszonyban vagy Vele? — „Barátom“, felelte a másik, „husz évig vártam arra, hogy valaki ezt a kérdést hozzámm intézze. Jöjj velem a lakásomra és beszéljessünk róla.“ Ez a férfi később megtalálta az Üdvözítőt.

A gyengeségeink ne ijesszenek el bennünket. A napnak sok foltja van. Megszűnik azért világitani? Mi világitunk avval a világossággal, amit Ő, az igazi Világosság nekünk ad. Ő el fogja venni a foltokat és minket tökéletessé tesz. Nekünk kötelességünk világitani. A szentjánosbogár a legkisebb rovarok egyike és mégis megörvendezteti a fáradt vándort a fényével.

 KÜLMISSZIÓ

Üldözés és ébredés Kínában.

Közép és Délkína nagy részében heves antikrisztusi mozgalom támadt. Ezekben az országrészekben a keresztyéneket kegyetlenül üldözik. A módja az üldözésnek ravaszabb, csak nem olyan vérengző, mint 1900-ban a boxermozgalom idejében.

Az itteni keresztyének szenvedései hasonlítanak azokhoz, amiket az Úr Jézus tanítványainak kellett elszenvedni Jeruzsálemben. Hívő kínaiakat fogságba vetettek, egyeseket az utcán végighurcoltak, másokat megvertek, kigúnyoltak vagy megbírságotak. Volt olyan hely, ahol a templomot bizonytalan időre bezárták, másol szétrombolták: „Le a keresztyénséggel“ — Le a keresztyénekkal“ — „Le a Bibliával“ — kiáltásokkal.

Helyenként a keresztyének visszastek, de másol csudálatosan győzedelmeskedett a keresztyének hite és bátorsága. Egy városban, ahol 2 hívő az üldöztetés következtében elesett, a gyülekezet megkétszereződött. Egy másik városban a legnagyobb üldözések idején 2000 ember tért meg az Úr Jézushoz, úgy hogy a templomot meg kellett nagyobbítani.

A kanchow-kiangsiak győzedelmes hite az Apostolok cselekedeteit juttathatja eszünkbe. Már egy év óta tart ott az ébredés. Dr. C. E. Bonfield Kiangsi tartomány Sun Wu városából a következő értesítést küldte a kanchowi ébredésről. (Kanchownak 200,000 lakosa van.)

C. A. Jamieson lelkész a „Chinabelföldi misszió“ küldötte egy év óta tart minden reggel Kanchowban imaórát. Ennek a kis imaközösségnek a munkája folytán indult meg az ébredés. Kis csoportokat szerveztek, ezek azután külön is összejöttek és imádság után ketten-ketten kimentek az utcára, a házakba és a közeli

falvakba és személyesen is bizonyoságot tettek.

Fölkeresték a szegényeket és a gazdagokat. Betegeket is gyógyítottak. A katonák közt is munkálkodtak és sokan azok közül megismerték az Úr Jézust. Utoljára azt hallottam, hogy kétezren tértek meg. A templomba annyian jártak, hogy a kínaiak saját költségükön bővítették ki a templomot. Heves támadásokban is volt részük. De egyesek a támadók közül is megtértek.

Kanchowban nagyon heves antikrisztusi mozgalom tört ki. A keresztyének ennek dacára is kitartóan imádkoztak és jártak a templomba. A katonák már kétszer megszállták a templomot. De a keresztyének olyan erővel hirdették az Evangéliumot, hogy a katonák végül is elhagyják a templomot. Évek óta sok viszály volt a gyülekezetben, de az ébredés következtében minden egyenletlenség elmúlt.“

Máshol is voltak csodálatos ébredések. L. C. Osborn írja Chantung tartomány Chav Cheng városából: „A misszionáriusok naponként órák hosszat imádkoznak ébredésért. Az Úr felébresztette a mi szíveinket is és olyan eredményeket látunk, mint még soha. Engem is mindennap három óraker felébreszt az Úr, hogy örködjem és imádkozzam. Isten Igéjének soha olyan ereje nem volt, mint most. Egyesek bűntudatra jutottak és addig kérték az Urat, amíg bizonyosak lettek afelől, hogy a bűneik megbocsátattak. Az ébredés terjed, sokan jönnek naponként, hogy imádkozzunk velük. Dicsőség az Úrnak!“

A kuang-ping-fui misszionárius is így ír: „Úgy látszik, hogy csoda történt itt.“ Majd később ezt írja: „Az ébredés mélyen megalázott bennünket és megláttuk azt, hogy imádsággal sokkal nagyobb eredményt érünk el, mint bármely más eszközzel.“

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Szept. 16. Ján. 5: 30—47, És. 49: 1—13. Jézusnak, míg a földön járt, nem volt szüksége arra, hogy ember tegyen róla bizonyosságot, hogy Őt az Atya küldötte, mert az Atya maga bizonyította azok által a jelek által, amelyek a Fiú szavait és cselekedeteit kísérték, hogy Ő igazán az, akinek mondotta magát, az Atyának egy-szülött Fia, aki kegyelemmel és dicsőséggel teljes. De aki el akarja zárni a szívét, az még a legmeggyőzőbb bizonyosságtétel előtt is elzárhatja. Aki a maga dicsőségét keresi, az nem látja meg Jézus dicsőségét, s elkészíti magát az ítéletre, mikor ez a dicsőség majd megemésztő tűz lesz számára.

Szept. 17. Ján. 6: 1—15, Zsolt. 50: 14—23. Jézusnak elég őt kis kenyér és két hal, hogy avval csodálatosan megelégtítsen egy nagy sereg embert, ha van, aki hittel és bizalommal a Ő kezébe teszi le ezt a kicsiny adományt. S ha mindjárt csak egy gyermek is az, akinek a kezéből ered ez az adomány, az Őr megnöveli és megszorítja. Isten országának leghatalmasabb munkáit kicsiny anyagi eszközökkel kezdték meg hívő emberek, s kis adományok támogatták és támogatják ma is. Többet ér a kis adomány, az Őr iránt való szeretetből adva, mint a nagy összeg, amellyel valaki a saját hiúságát táplálja.

Szept. 18. Luk. 17: 11—19, Gal. 5: 16—24, Ján. 5: 1—14, I. Tim. 1: 12—17. Pál apostol valóban példa lehet mindenki előtt arra nézve, hogy még a legtisztességesebb, legbuzgóbb, legvallásosabb embernek is meg kell térnie, s elismernie, hogy mindaz, amit Jézus nélkül cselekedett, tulajdonképen Jézus ellen volt cselekedve, s így bűnös és kárhóztatásra méltó. De hála legyen az Őrnak, hogy Ő mindenkin könyörül, s a mulatt teljesen eltörli, mihelyt a szívben fölébred a vágy, szabadulni ettől a multtól s új életet kezdeni.

Szept. 19. Zsolt. 49: 1—12, 16—20, És. 49: 14—18, 22—26. Az ó-testamentomi zsolttáriró is belátja, hogy az ember nem képes megváltani sem önmagát, sem embertársát. Az ember alá van vetve a bűnnek és a halálnak és ebből csak Isten szabadíthatja ki. S a zsolttárirót, hiténél fogva, megragadja Istennek keze, s az Őr Jézus elvégzendő váltságmunkája előreveti lelkébe a szabadulásnak sugarait. Milyen felséges példa sok lélek számára, aki ma, mikor Jézus kegyelmének napja a maga teljes fényében ragyog, még mindig elrejtőzik ez elől a világosság elől.

Szept. 20. Ján. 6: 16—27, És. 50. Jézus az örökéletnek kenyerét nyújtja mindenkinek. Nekünk is kínálja az életnek ezt a kenyerét. Mi felénk is közeledik Jézus, a földi élet zajgó hullámain járva, mi felénk is hangzik biztató szava: „Én vagyok, ne féljetek!” Befogadtad-e már Őt életed hajójába, táplálkozol-e nap-nap mellett avval a kenyérrrel, melyet Ő nyújt neked, szent igéjével? S felismerted-e már Őbenne azt, akit az Atya pecsételt el, hogy legyen mindnyájunknak Üdvözítője, Ura és Királya?

Szept. 21. Ján. 6: 28—40, És. 51: 1—8. Jézus nemcsak az Igében nyújtja nekünk az élet kenyerét, hanem önmagában is. Az Ige nem is volna az élet kenyeré, ha Jézus nem élne benne. Épen azért van az, hogy akik az Igében csak a betűt látják, azok számára nem nyújt táplálékot. De akik megtalálják az Igében a lelket, s ez a lélek Jézushoz vonja őket, azok tapasztalni fogják, hogy Jézus maga az életnek kenyeré, s aki Ővele hit által egyesül, az örökéletet nyer, s az Atyához jut, akihez senki sem juthat Jézus nélkül.

Szept. 22. Ján. 6: 41—51, És. 51: 9—16. Az Atyához senki sem juthat, csak Jézus által, s Jézushoz senki sem jöhet, csak akit az Atya von. Ellenmondásnak látszik és mégsem az. Az első vonzást az Atya gyakorolja, de első sorban nem önmagához, mert az Ő szentségét bűnös ember meg nem közelítheti, hanem a golgothai kereszthez, hogy ott ismerje meg a bűnös önmagát s az Ő szeretetét, aki szent Fiát adta érettünk. Csak aki ezt a két dolgot a Jézus váltságáhalálában megismerte, az juthat a szentséges Isten közelébe, s ismerheti meg Őt, mint bűnbocsátót, kegyelmes Atyát.

Szept. 23. Ján. 6: 52, 71, És. 52: 1—12. Jézusnak ezeket a beszédeit ma is sokan kemény beszédnek tartják. Hogy Jézus kiváló ember volt, hogy tanításaiért vértanúhalált halt, hogy lelki örökséget hagyott hátra emlékezetében, ezt az emberleg összeállított okoskodást még csak hajlandók magukévá tenni, de hogy Jézus testi halála, vérenek hullása által váltságot szerzett nekünk, ez érthetetlen és hihetetlen előttük. S mivel ezt a megtöretett tennit, ezt a ki-ontott vért nem hajlandók „enni”, vagyis ezeknek erejét nem akarják hit által magukévá tenni, nem tudnak a kereszten kisznevett test feltámadásában sem hinni, s az élő Megváltó sem létezik számukra. Óh, mily boldogok, ezekkel ellentétben azok, akik úgy tudnak szólni, mint Péter. (68, 69. vers.)

Szept. 24. Ján. 7:1—13. I. Kir. 17:8—16. Jézus egy lépést sem tesz, mielőtt arra Atyja jóváhagyását meg nem nyerte. Míg az Atya által kiszabott idő el nem érkezik, nem megy fel az ünnepre, mihelyt itt az a perc, azonnal megy. Azzal nem törődik, hogy szavait és cselekedeteit hogy ítélk meg a hitetlen emberek, még ha azok legközelebbi hozzátartozói is. S nem hozza Őt zavarba az emberek sokféle véleménye, amelyet felöle táplálnak és hangoztatnak.

Szept. 25. Máté 6:24—34. Gal. 5:25—6:10. Ján. 11:1—11. II. Thess. 3:6—13. Aki lélek szerint jár, az a maga terhet is tudja hordozni s nem terhel vele más, mert tudja, hogy a terhet úgy sem hordozza egyedül; az Úr Jézus az, akivel együtt hordozza az igát, azért könnyű és gyönyörűséges az. (Máté 11:29—30.) De az ilyen ember tudja másnak a terhet is hordozni, olyanét, aki még nem képes azt maga viselni, mert nem ismeri azt, akire reávetheti terheit és gondjait. S Isten gyermekei egymás terhet is hordozzák, úgy töltik be a Krisztus törvényét.

Szept. 26. Zsolt. 50:1—15, 23. És. 52:13—53:12. Istent hiába igyekszünk külső szertartásokkal, istentiszteletekkel, ajándékokkal kielégíteni és kiengesztelni, ha azok nem bűnbánatból és halálból fakadnak. Neki nem adományaink és szertartásaink kellene. még csak jócselekedeteink sem, hanem önmagunk. Teljék meg szíved hálával Isten iránt, aki szeretetből odaadta érted szent Fiát, s megszabadított ez által a bűn büntetésétől és a bűn hatalmától. Az ilyen hálás szívből fakadó áldozatok kedvesek Istennek.

Szept. 27. Ján. 7:14—24. És. 54:2—10. A legtöbb ember, aki Jézus istenségét tagadja, fölületesen ítél. Sohasem gondolkozott komolyan azon, hogy Jézus állíthatta volna-e önmagáról mindazt, amit állított, ha az nem volna igaz. Vagy a legelbizakodottabb, legdicsekedőbb embernek kellett lennie, de ennek ellentmond egész élete, vagy pedig igazán Isten Fiának. A látszat akkor azt mutatja, hogy Jézus egyszerű ember, a názárethi ács fia,

de aki igazán beletekintett életébe és lelkébe, az felismerte benne az Isten dicső Fiát. A látszat ma még csekélyebbet mutat, mert Jézus képe ma nem a saját maga emberi alakjában, hanem az Őt követő kicsiny seregben tükröződik vissza, de aki nek a szíve őszinte, az ebben felismeri Őt, s maga is ehhez a kis sereghöz csatlakozik.

Szept. 28. Ján. 7:25—36. És. 55. Az Atyát nem ismerhetjük meg, csak Jézus által. Mily fontos tehát, hogy Jézust igazán megismerjük. Az egyszerű nép közül sokan megismerik, mert hittel megnyitják előtte a szívüket. De a kevély farizeusok nem tudják megismerni és megérteni. Jézus megismeréséhez alázatos szív kell, de az alázatosok előtt Ő megnyitja az utat az Atyához.

Szept. 29. Ján. 7:37—53. És. 57:15—21. Jézus személye körül egyre nagyobb a forrongás, a meghasonlás. Fellépése olyan méltóságteljes, hogy vagy meg kell előtte hajolni, és elismerni, hogy ez a teljes Próféta, akit Isten megígért, vagy teljes dühvel és gyűlölettel kell ellene támadni, mert ha nem az, akkor hogyan meri az embereket elhitetni? Ez volt a helyzet, mikor Jézus a földön járt, s ez ma is. Ma is tombol a farizeusok hada, de hála az Úrnak, ma is vannak a farizeusok között Nikodémusok.

Szept. 30. Ján. 8:1—11. És. 58. A farizeusok mindenképen igyekeznek Jézust sarkba szorítani. Vajjon elítéli-e a bűnös asszonyt? Jézus az ítéletet reájuk bizza, de úgy, hogy fölzavarja a lelkiismereteket, s így, ahelyett, hogy ki mernék mondani az ítéletet az asszony fölött, önmagukat ítélk el, mikor megszegyenülve elsomfordálnak. S az asszony? A kemény, lesújtó ítélet bizonyára nem mutatta volna meg neki olyan visszatartó színen a bűnét, mint ez a bölcs és szeretetteljes eljárás. Jézus fölmenti a büntetés alól, de megkívánja tőle, hogy többé ne vétkezzék. S aki tudja azt, hogy mit tud véghezvinni Jézus egy, előtte megnyitott szívében, az hiszi, hogy nem is vétkezett többé.

Vargha Gyuláné.

Vannak Istennek olyan gyermekei, akik még évek után is megtartják ugyanazokat a hibákat és gyengeségeket; úgy csinálnak, mint Moáb, aki nem hagyta magát egyik hordóból a másikba önteni, az alján fekve maradt és azért maradt meg az ize és nem változott meg az illata sem.